కథ

24/2/91

జీవితం చేజారింది

—అవధానుల సుధాకరరావు

"అయ్యా... భాస్కరం బాబూ!
అందుకోండి నా నమస్కారం!!
వచ్చింది మరి మీకో ఉత్తరం...
గుర్తుందిగా మన ఆచారం..." అంటూ కవరందించి తలగోక్కుంటూ నిలబడ్డాడు. బక్షీసుగా నేనందించిన చిల్లర స్వీకరించి, హుషారుగా గెంతుతూ వెళ్ళిపోయాడు.

వాడి పేరు తిరుపతి. వాడు నాకు తెచ్చే ఉత్తరాలు కూడా ఆ ఊరిపేరు గలవే. వాటి కోసం నేనేంతో ఇష్టం, ఆత్రుతలతో ఎదురు చూస్తుంటానని వాడికీ తెలుసు. నా సంతోషాన్ని కళ్ళారా చూద్దామని కాని, ఆశపరుడేం కాదు. నడివయసు దాటుతున్నా, చకచకా పనులు చేస్తూ, సరదాగా కవితాధోరణిలో డైలాగులు వదులుతూ వుంటాడు.

భరణి... నా ఆరో ప్రాణం... చాలా రోజులకు అందుకున్నానేమో వాడి దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం- మనసు ఆనందంతో తృళ్ళి పడుతోంది.

తిరుపతి,
5-11-1989

మై డియర్ నేస్తం!

వెయ్యి కిలోల విషాదం తప్ప- ఇతర విశేషాలేమీ వుండవు ఈ ఉత్తరంలో! శక్తిని కూడగట్టుకుని చదవమని కోరుతున్నా నందుకే!

1. ఉద్యోగంలోంచి సస్పెండయ్యాన్నేను.
2. 20 రోజులుగా పోలీస్ కస్టడీలో మగ్గి పోతున్నాను.
3. నువ్వు సొంత చెల్లెలికంటే మిన్నగా ప్రేమించే నా వైఫ్- ఇక లేదు. ఆత్మహత్య చేసుకుని, కనిపించని లోకాలకు వెళ్ళిపోయింది.

షాక్! దిగ్భ్రమ!! భరించలేని ఆ మూడు దారుణ వార్తలకి నా మెదడు మొద్దుబారి పోయింది.

"భాస్కరం! గత నెల పదో తారీకు- అర్థరాత్రి సమయంలో సునీత ఒళ్ళు కాల్చుకుంది.

నేను నిద్ర మేల్కొని తగు ప్రయత్నాలు చేశాను కాని, ఆమెని కాపాడుకోలేకపోయాను.

మా ప్రేమ వివాహం, అన్యోన్యత, అనురాగాల గురించి- మన ఫ్రండ్స్ సర్కిల్లో తెలీందెవరికి?

ఈ విషాద సంఘటని మా 'మామ'గారు వాళ్ళు వరకట్నపు చావుగా, ఇంకా చెప్పాలంటే- ఓ 'మర్డర్'గా ప్రచారం చేయడమే కాకుండా- ఆ సమయంలో తిరుపతి టూర్ కొచ్చిన సి.ఎం.గార్ని కలిసి, నన్నో హంతకుడిగా చిత్రించి చెప్పారు.

ఎలక్షన్లు దగ్గరపడుతూ వుండడంతో- ఆయన ఇట్టే ఆవేశపడి "ఈ బొందిలో ప్రాణం వున్నంతవరకు ఆడపడుచులకు అన్యాయం జరిగితే ఊరుకునేది లేదు" అని శపథం చేసి, ఎస్.పి.కి వెంటనే ఆదేశాలు జారీ చేశాడు- ఇరవై నాలుగ్గంటల్లో నేరస్థుడి మీద చర్య తీసుకోవలసిందని. మిత్రమా! జీవితాన్ని స్వర్గతుల్యం చేసే ఇల్లాలిని చేతులారా చంపుకునే భర్తలుంటారా? అని తరచు ఆశ్చర్యపడేవాణ్ణి. "నువ్వే ఆ రాక్షసుడివి" అంటూ నా చేతులకు బేడీలు వేసి, లాక్కెళ్ళి ఖైదులో పెట్టారు నన్ను. బెయిల్ కూడా కుదరదన్నారు. సెల్‌లో ఆ ఇరవై రోజులూ నేననుభవించిన మానసిక క్షోభ పగవాడిక్కూడా వద్దు.

ఈ పరిస్థితుల్లో తొందరపడి నేనే అఘాయిత్యం చేసినా నింద నిజమవుతుంది కదూ! ఏం చెయ్యను? నా పరిస్థితి, గ్రహస్థితి ఇలా వుంది.

నేను గొప్ప అదృష్టవంతుణ్ణిని సదా గర్వించేవాణ్ణి! అంతా తారుమారు కావడానికి రెప్పపాటు వ్యవధి చాలునని ఇప్పుడర్థ మయింది మిత్రమా!

ఉంటాను మరి. మన త్రయానికి నా ప్రేమపూర్వక పలకరింపు అందచెయ్యి.

—నీ భరణి"

ఉత్తరం పూర్తిచేస్తూనే ఏజీ ఆఫీసుకు పరిగెత్తుకెళ్ళాను. గోపీ, మోహన్‌లను కలుపుకుని, అక్కడినుంచి కృష్ణ కోసం ఆర్‌బిఐకి వెళ్ళాను. మా అందరి ముఖాల్లోను విషాదపు కారు మేఘాలు... ఆ రాత్రి బస్‌కే టిక్కెట్లు రిజర్వ్ చేయించుకున్నాం.

భరణి గతంలో నాతోపాటు సచివాలయంలోనే జాబ్ చేసేవాడు. తరువాత జె.ఎల్.గా సెలక్టయి, తిరుపతికి మారి పోయాడు.

పంచపాండవుల్లాంటి మా ఐదుగురి స్నేహం- నిన్న, మొన్నటిది కాదు. చిన్ననాటి నుంచి ఒకే ప్రాణంగా మెలిగిన అపురూపమైన బంధం మాది. ఇప్పుడు వాడికీ విపత్తు రావడం- మమ్మల్ని తల్లడిల్లజేస్తోంది.

"ఈ మధ్య వాడి దగ్గర్నుంచి ఉత్తరాలు రాకపోవడానికి కారణం ఇదన్నమాట" సాలోచనగా అన్నాను.

"ఓ ఇరవైవేలు అడ్జస్ట్ చేయమని రాస్తే మనం నిస్సహాయుల మయాం. అందులో సగం మాత్రమే వీలవుతుందని మనం రాసిన ఆఖరు ఉత్తరానికి ఇదీ జవాబు. ఏమిటోరా ఇదంతా...?" బాధని వింపుకుని, జీరగా పలికింది మోహన్ కంఠం.

మరోపక్క, మా నలుగురి అంతరంగాల్లోను ఇంకో ప్రశ్న కలవరపెడుతోంది.

సునీత- చదువు, తెలివితేటలు వుండి కూడా, ఎందుకలా అవివేకంగా ప్రవర్తించింది? కనీసం- ఆ పసివాడు దినేష్ గురించైనా ఆలోచించక, తెలివితక్కువగా పండంటి బతుకుని ఎందుకు తుంచేసుకుంది?

* * *

తిరుపతిలో దిగి, నేరుగా భరణి వాళ్ళింటికి వెళ్ళాం. ఈ మధ్యనే రెండు లక్షల ఖర్చుతో, తన అభిరుచి ప్రకారం, పట్టణం నడిబొడ్డులో అందమైన బంగళా కట్టించేడు వాడు.

ఇంట్లో వాళ్ళ నాన్న ఒక్కడే జీవచ్ఛవంలా కనిపించేడు. మా రాకతో అతనికి ధైర్యం వచ్చినట్టయింది.

భరణిని చూడాలనే మా ఆరాటం గ్రహించి, వెంటనే మాతో బయల్దేరాడు.

ఎంతో శ్రమపడితే గాని- మాకు వాణ్ణి చూడ్డానికి అనుమతి లభించలేదు.

నీట్‌గా, మల్లెపూవులా వుండే భరణి- కటకటాల మధ్య, గడ్డం పెరిగి, రేగిన జుట్టుతో, శరీరం శుష్కించి, కళ్ళు లోతుకుపోయి, ఎరుపెక్కి- దీనమైన ఆ వాలకానికి మాకు కడుపులో దేవినట్టయింది.

భరణి ఆప్యాయంగా మా చేతులు పట్టుకుని- "నన్ను కడసారి చూసుకోవడానికి వచ్చారా?" అనడిగేడు.

"అధైర్యపడకురా! నీకెలాంటి అన్యాయం జరక్కుండా చూడాలనే మేమిక్కడికి వచ్చింది. ఏం జరిగిందో దయచేసి వివరంగా చెప్పు" అన్నాను.

"అలాగే చెప్తాను! ఈ అపశృతిలో నా పాత్ర నామమాత్రమేనని, నా ప్రమేయం లేకుండానే నీలినీడలు ముసిరి, అపవాదులు పాలయ్యానని మీకైనా తెలియద్దూ! వినండి..." అంటూ ప్రారంభించేడు.

చిన్నతనంలోనే అమ్మని పోగొట్టుకున్నా, నాకే లోటూ రానివ్వకుండా కంటికి రెప్పలా చూసుకున్నాడు నాన్న.

ఆయనకు నేను- నాకు ఆయన!

నా పెళ్ళి విషయంలో ఆయన కెన్నో కలలున్నాయి. కట్న కానుకల కంటే ఆ వేడుక ఘనంగా, వైభవంగా అత్యంత ఆర్భాటంగా జరగాలన్నది ఆయన కోరిక.

అలాగే- ఆయన ఊహ కంటే గొప్పగా ఆ శుభకార్యాన్ని జరిపించేడు సునీత తండ్రి.

తరువాత మా నాన్నగారు ఉద్యోగం లోంచి రిటైరయ్యారు.

ఇదివరకు ఆయన లోకం కొడుకు. ఇప్పుడు కోడలు, మనవడు. ఆయన ప్రపంచం కాస్త విస్తరించింది.

డబ్బు సంపాదించడమే కాదు- విచ్చలవిడిగా ఖర్చు పెట్టడంలో కూడా మా నాన్నగారి వారసత్వాన్ని అలవరచుకున్నాను నేను.

ఆ విధంగానే, నా భార్య సునీత తన తండ్రి మనస్తత్వాన్ని కలిగివుండడంతో సమస్య తలెత్తింది.

మా మామగారు రకరకాల వ్యాపారాలతో పాటు వడ్డీ వ్యాపారం కూడా చేస్తారు. డబ్బుకి, ప్రాణానికీ లంకె.

వచ్చేపోయే అతిథులకు ఘనమైన మర్యాదలు చేసి, పెట్టుపోతలను ఏర్పాటు చేయడం మాకు అలవాటు. సునీత వద్దంటుంది. దైనందిన జీవితంలోను దర్జాలకు పోకుండా, కనీసావసరాలతో కాలక్షేపం చెయ్యాలంటుంది. ఇలా ఆమె మాకు అడుగడుగునా అడ్డు తగిలినా- అభిప్రాయ భేదాలకు బలమైన పునాది ఏర్పడి, మా సంసారం విచ్ఛిన్నం కావడానికి మరో ముఖ్య సంఘటన దోహదపడింది.

నా కోసం ఓ అందమైన ఇల్లు కట్టించి ఇవ్వాలని మా నాన్న తాపత్రయం.

అపురూపమైన ఆ కల నిజం చేసుకోవడానికి తన రిటైర్‌మెంట్ బెనిఫిట్స్ ద్వారా చేతికందిన లక్ష రూపాయిల్ని మరో ఆలోచన లేకుండా నా చేతిలో పెట్టేడు.

చకచకా జరిగిపోతోంది ఇంటి నిర్మాణం. ఫినిషింగ్ స్టేజి కొచ్చేసరికి, చేతిలో డబ్బు అయిపోయి ఓ 30, 40 వేలు తక్కువ పడింది. గృహప్రవేశానికి అతి దివ్యమైన ముహూర్తం దగ్గరలోనే వుండడంతో మరో దారి లేక మా నాన్న సలహాతో ఆ డబ్బుని మా మామగారి దగ్గర్నుండి అప్పుగా స్వీకరించేను.

వైభవంగా ఫంక్షన్ జరిపి, స్వగృహంలోకి ప్రవేశించాం. ఆర్నెల్లు గడిచాయి. చిల్లర అప్పులు క్రమక్రమంగా తీరిపోతున్నాయి. మరోపక్క మా మామగారి దగ్గర్నుంచి వారానికో ఉత్తరం రాసాగింది. మా బాగోగుల గురించి కాదు- బాకీ తీర్చమని ఒత్తిడి చేస్తూ. నిర్మొహమాటంగా, నిష్కర్షగా నోటి మాటతో కూడా "అల్లుడూ! నా కివ్వాల్సిన డబ్బు ఎప్పుడిస్తావ్" అని అడిగేవాడు. మాకు ఊపిరాడనిచ్చేవాడు కాదు.

"ఏమిటోయ్ సునీ! కాబూలీవాడి కోబ్రదర్‌లా మీ నాన్న ఇలా గొంతు మీద కూర్చుంటే ఎలా?" సరదాగా మా ఆవిడతో అన్నానొకసారి. ఆమె తన తండ్రి తరఫునే మాట్లాడింది. మా నాన్నకి కోపం వచ్చింది.

తరువాత నెలలో ఆయన పెల్లిగ్రాముల్లోకి దిగాడు. నా సంగతెలా వున్నా, మా నాన్న ఉపేక్షించలేకపోయాడు.

"ఒరే అబ్బాయ్! వీళ్ళింత డబ్బు మనుషులనుకోలేదురా! ఇరవై నాలుగ్గంటల్లోగా ఆయనగారి అప్పు వడ్డీతో సహా తీర్చి పారేయ్! అందుకవసరమైతే ఈ ఇల్లు అమ్మాల్సొచ్చినా వెనకాడొద్దు. పరువుగా పూరి గుడిసెలో వుంటే మటుకేం?" ఆయన బాధేమిటో నాకు తెలుసు.

ఆ తరువాత కొంత కాలం మా మామ సైలెంటయిపోయాడు. అప్పట్నుంచే సునీత దగ్గరకు రాకపోకలు పెరిగాయి. ఆమెకు చేసిన హితబోధల ప్రభావమేమో ఒకరోజు సునీత నాతో అంది- "ఏమండీ! మీ నాన్నని 'హోం ఫర్ ది ఏజ్డ్'లో చేర్పించుదాం..." అని.

"నా కంఠంలో ప్రాణముండగా అలా జరగదు..." అన్నాను నేను తీవ్రంగా.

ఆమె నాతో వాదించలేదు. కాని, అప్పట్నుంచి సునీతలో సున్నితత్వం దూరమయింది. సూటిపోటి మాటలతో సాధించడం, ఏదో నెపంతో నన్ను నిందించడం- అకారణంగా ఘర్షణకు దిగడం... అలకలు, బెదిరింపులు, ఉపవాసాలు...

అన్నింటినీ మౌనంగా భరించేను. సునీత నాతో మాట్లాడ్డం మానేసింది. ఒకరోజు- "సీతా! మన మధ్య స్పర్థలు సృష్టించడానికి ఎందుకు వ్యర్థ ప్రయత్నం చేస్తున్నావు? నీ మీద నా ప్రేమ ఎన్నటికీ చెక్కుచెదరదు. ఫూలిష్‌గా ప్రవర్తించక నన్నర్థం చేసుకో! ఇప్పుడు మనం కేవలం దంపతులమే కాదు- తల్లిదండ్రులం కూడా! సంసారాన్ని ఆషామాషీగా తీసుకోకు..." అంటూ హితవు చెప్పాను కూడా. సరిగ్గా ఆ రాత్రే- సునీత ఇవ్వాళ కాకపోతే రేపైనా మారుతుంది, మంచి, చెడూ తెలుసుకుంటుంది అనే నా నమ్మకాన్ని పరిహసిస్తూ- ఆత్మహత్యకి పూను కుని నా మార్గంలోంచి తొలగి, స్వర్గానికి వెళ్ళిపోయింది.

—భరణి చెప్పడం ముగించి, అర చేతుల్లో ముఖాన్ని కప్పుకుని మౌనంగా వుండిపోయాడు.

మా అందరి మనసులూ బరువెక్కాయి.

"ఇంతకీ దినేష్ ఎక్కడున్నాడిప్పుడు?" గోపీ ప్రశ్నకి, భరణి ముఖంలో ఓ విచిత్రమైన భావం కదిలింది.

"వాడిప్పుడు రేణిగుంటలో- అమ్మమ్మగారింట్లో వుంటున్నాడు. నన్ను సాధించడం కోసం- ఆ పసివాడ్ని సాధనంగా వాడుకున్నారు వాళ్ళు. 'మా నాన్న చెడ్డవాడు. దుర్మార్గుడు. మా అమ్మని చంపింది మా నాన్నే...' ప్రెయినింగిచ్చి ఈ మాటల్ని వాడిచేత సి.ఎం.గారి ముందు చెప్పించి నా మీద తిరుగులేని నేరం మోపారు.

ఆ తరువాత కొన్ని రోజులకు దినేష్ నాకోసం మనాది పడి, జ్వరం తెచ్చుకోవడంతో ఎవరో తీసుకొచ్చారు నా దగ్గరకు.

"బాబూ! ఈ డాడీ మంచివాడు కాదు, వెళ్ళిపో..." అన్నాను, వాడినుంచి నిజం రాబట్టాలని.

అది భరించలేనట్టు- పక్షిపిల్లలా వాడు నన్ను కరచుకుని, ఏడ్వసాగేడు.

"మరి, ఆ రోజు ఎందుకు చెప్పావురా కన్నా?" అడిగేను.

"నాకేం తెలుసు మరి? రేణిగుంట తాతయ్య అలాగే చెప్పమన్నాడు. లేకుంటే నిన్ను పోలీసులు దెబ్బలు కొడతారట కదా..." అన్నాడు.

శత్రువుల మధ్య పగలు, ద్వేషాలు వుండొచ్చు. కాని, మా వాడేం తప్పు చేశాడని మామగారి కుట్రకి బలి కావాలి? ఆనాడు కాళ్ళు కడిగి కన్యాదానం చేసి- ఇప్పుడు అకారణంగా వైరం ప్రకటించి, మెడకి ఉరి త్రాడు బిగించాలని చూస్తున్నాడు. అలా జరగడానికి వీల్లేదు.

"సర్ టైమయిపోయింది" సెంట్రీ గుర్తు చేశాడు.

"మిత్రులారా వెళ్ళిరండి! చివరిసారిగా రేపు కోర్టులో కలుసుకుందాం! విచారణంతా ముగిసింది. తుది తీర్పు ప్రకటించడమే తరువాయి. నాకు తెలుసు- ఉరో, యావజ్జీవమో తప్పదు.

ఆ రాత్రి కంటిమీద కునుకు లేదు

* * *

తెల్లారింది. ఉదయం పదకొండున్నర అయింది.

కోర్టు రూం......

ప్రతిపక్షంలో భరణి అత్తమామలు, తదితరులతో పాటు దినేష్ కూడా వున్నాడు. వాణ్ణి మా దగ్గరకు రానివ్వకుండా జాగ్రత్త పడ్డారెందుకో.

భరణి బోనులో నిలబడి వున్నాడు. న్యాయమూర్తి కళ్ళజోడు సవరించుకుని గంభీర స్వరాన్ని విప్పాడు.

"ముద్దాయి భరణి దుర్బుద్ధితో తన భార్య అయిన శ్రీమతి సునీత చావుకి కారకుడని బలమైన సాక్ష్యాధారాలను బట్టి నిర్ధారణకు రావడం జరిగింది..." కేసు తాలూకు కొన్ని బలమైన పాయింట్లని చదవసాగేడు.

ఆ క్షణంలో ఆరేళ్ళ పసివాడు దినేష్‌కి ఏ ఆలోచన తట్టిందో, తన తండ్రి ఏదో ఆపదలో చిక్కుకున్నాడని ఏ అదృశ్య శక్తి చెప్పిందో-

"తాతగారూ" అంటూ జడ్జిగారి దగ్గరకు పరుగున వెళ్ళాడు.

"మా డాడీ చాలా మంచివాడండీ, ఆయన్నేమీ అనకండి" అంటూ తన చిట్టి చేతుల్ని జోడించి నమస్కారం కూడా పెట్టాడు. కోర్టు మొత్తం విభ్రాంతిలో మునిగిపోయింది.

జడ్జిగారు బాబుని ఆప్యాయంగా దగ్గరకు తీసుకుని అన్నారు- "చూడు బాబూ! ఇంతకుముందు నువ్వే కదా 'మీ నాన్న మంచివాడు కాడని, మీ అమ్మని ఆయనే చంపాడని చెప్పావు..."

"అవును, అలా చెప్పమని అదుగో మా తాతయ్యే చెప్పాడు" అంటూ భరణి మామగారికేసి వేలుపెట్టి చూపించాడు.

ఈ ఊహించని మలుపుకి మేం సంతోషం పట్టలేకపోయాం.

"బాబూ! నువ్వు మీ అమ్మానాన్నల గురించి మాకేమైనా చెబుతావా?" అప్పటికే ఒక నిశ్చయానికొచ్చిన జడ్జిగారు- సవరించబోయే తన తీర్పుకి మరిన్ని వివరాల కోసం అడిగేరు.

సహజంగా చురుకైన దినేష్ తను చూసిన కొన్ని కొన్ని దృశ్యాలను స్ఫురణకు తెచ్చుకుంటూ నిదానంగా చెప్పసాగేడు-

"మా మమ్మీ ఇదివరకులా కాదు. ఎందుకో మారిపోయింది. ఎప్పుడూ పెద్ద గొంతు చేసుకుని- డాడీని, తాతయ్యనీ అరిచేది. ఎప్పుడూ ఏడ్చేది. అయినా డాడీకి ఎప్పుడూ కోపం రాలేదు. అప్పుడప్పుడూ అన్నం తినకుండా వెళ్ళిపోయేవాడే కాని- మమ్మీ మీద కోపం చేసేవాడు కాడు..."

"వెరీగుడ్! చూడు బాబు! డాడీ మీ మమ్మీని కొట్టగా నువ్వెప్పుడైనా చూశావా?" చివరి ప్రశ్న అడిగేరు జడ్జి.

దినేష్ తల అడ్డంగా తిప్పి- "మమ్మీకే కోపం ఎక్కువ. మా 'సైన్స్ టీచర్'లా డాడీ ఎప్పుడూ ఎంచక్కా నవ్వుతుంటారు. మమ్మీ డాడీ మీదకు దువ్వెన్లు విసిరేది... దిండుతో కొట్టేది. ఇంకానేమో- ఆ గుర్తొచ్చింది- 'నేను చెప్పినట్టు వినకుంటే విషం తాగి చచ్చిపోతాను' అంది మా డాడీతో!" అంటూ గుక్క తిప్పుకోకుండా చెప్పాడు.

జడ్జిగారు సంతృప్తిగా తల పంకించి, కాగితాల మీద ఏదో రాసుకుని- తల పైకెత్తి, "బాలవాక్కు బ్రహ్మవాక్కు అంటారు. నిజమే ఈ పసివాడి సాక్ష్యాన్ని పరిగణనలోకి తీసుకుని, మృతురాలు సునీత ఆత్మహత్య చేసుకున్నదని నిర్ధారిస్తూ, ముద్దాయి భరణిని నిరపరాధిగా భావించి, ఈ కేసుని కొట్టి వేయడమైంది." అంటూ తీర్పుని ప్రకటించేరు.

మేం సజల నయనాలతో, ఆప్యాయంగా భరణిని అక్కున చేర్చుకున్నాం. దినేష్ కూడా రివ్వున తండ్రి దగ్గరకు పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

"కేవలం వీడికోసమే ఫ్రండ్స్, నేనిక బతికేది! ఈ బొందిలో ఏమీ లేదు- నేనొక జీవచ్ఛవాన్ని. సునీతని పోగొట్టుకున్న తర్వాత నాకేం మిగిలింది శూన్యం తప్ప! జీవితం చేజారిన నిర్భాగ్యుణ్ణి, దురదృష్టవంతుణ్ణి! బతికినంతకాలం ఒంటరితనం తప్పదు..." నిర్వేదంగా పలికిన భరణి గొంతు- మా మనసుల్లోని వెలితిని పూర్తిగా భర్తీ చేయలేక పోయింది.